

ΠΥΘΙΑ

Στέργιος Πολύζος

Σαν το ποτάμι κυλά ο καιρός
κι εμείς
σαν το φαντάρο που σβήνει μέρες στο μπλοκάκι
με το νου κολλημένο στη Μεγάλη
μικρή του Έξοδο
άλλοτε να μας πειράζει και
άλλοτε να μας συνεπαίρνει αυτό το
παιχνίδι για Μεγάλα
μικρά παιδιά.

Να μεγαλώσεις κάποτε
Και να μη μεγαλώσεις ποτέ!

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ , ποιητική συλλογή «Ο Χρόνος και η Λίμνη»

Βιογραφικό μου είναι οι μνήμες
Πέτρες που με ξυπνούν βαθιά
μεσάνυχτα
Φιλιά που αρνούνται ν' αποτάξουν
τη γλύκα
Μνήμες που κάποτε αποτολμώ
Να ξεμπροστιάσω
Κι άλλοτε ξημερώματα να τις
βγάλω για ποτό.

Η πατρίδα μου η ίδια είναι οι
Μνήμες....

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ , ποιητική συλλογή «Αγκαλιά τα μεσάνυχτα»

Βιογραφικό μου είναι
οι άνθρωποί μου
τραγούδι που φίλησε χείλη τα χείλη
κρασί που μετάγγισε ψυχή την ψυχή
για να μερέψει τον πόθο.
Κι όταν η μπίλια γύρισε
και ήρθε η γη στον ουρανό
το ίδιο τραγούδι φίλησε τα χείλη

το ίδιο κρασί μετάγγισε την ψυχή.
Βιογραφικό μου είναι
οι άνθρωποί μου...

ΣΕ ΒΑΖΟ ΜΕ ΖΑΧΑΡΗ FAME STORY

Νύχτα περάσαμε τα σύνορα
φυγάδες
από την άνυδρη γη της πλήξης
μεταναστεύσαμε
στην αυτοκρατορία των λαμέ ψευδαισθήσεων
όπου οι Φρουροί αντί φραγγελίου
έραιναν με ροδοπέταλα τη διέλευσή μας
κλειδώνοντας στη συνέχεια
κάθε πιθανότητα επαναπατριsmού.

Κι ήρθαν οι χορηγοί με τα χρυσά δόντια
να φουσκώσουν
την ατροφική μας αυτοεκτίμηση
με ιλουστρασιόν φενάκη
τη χαύνη μας αμβλύνοια
με κατατόπια μοναδικότητας
τη δίψα μας για διάκριση
με αποστάγματα υπεροψίας
την άνεργη αγχώνη μας
με εύπεπτα μεταλλαγμένα σταδιοδρομίας.

Ζήσαμε, έτσι, σε μια νύχτα
τη ζωή μας όλη
σαν ανάλαφρα σουζέ σε σκυλάδικο της εθνικής
σαν λαμπηδόνες τηλεπαθητικού οργασμού
σαν τις πυγολαμπίδες που
φυλακίζαμε μικροί σε βάζο
με λίγη ζάχαρη για τροφή
θαρρώντας πως θα έλαμπαν το καλοκαίρι ολάκερο.
Ένα με τη ζάχαρη
Τις βρίσκαμε το πρώτο χάραμα...

Νύχτα περάσαμε τα σύνορα
φυγάδες
από τον άνυδρο εαυτό μας
μεταναστεύσαμε
στην αυτοκρατορία του εικονικού εγώ.

Στέργιος Πολύζος
από τη συλλογή "Ο Χρόνος και η Λίμνη" εκδόσεις Στοχαστής 2008

Κρυφτό στα σκοτεινά

Ποτάμι ο χρόνος
μισός θύμησες
μισός λησμοσύνη
εγκλωβίζει την αρχέγονη ορμή του
στης λίμνης την ακύμαντη μακαριότητα.

Στο βυθό της καταλύουν
σκελετωμένα ναυάγια
συλημένα από υπόγεια ρεύματα
μα και ψήγματα χρυσού
που καρτερούν να λιχνιστούν
από χιμαιροκυνηγούς.

Παραμύθι ο χρόνος
μισός παιδί
μισός άντρας
παίζει κρυφτό στα σκοτεινά
σαν τις πρώτες αγάπες
από τη συλλογή «Ο Χρόνος και η Λίμνη» 2008

ΤΟ ΠΙΟ ΓΕΝΝΑΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

Στην Έφη
Κράτησα για το τέλος
το πιο γενναίο όνειρο.
Φύλλα τα υπόλοιπα
φλερτάρουν τον άνεμο και
κάποια τελευταία
μόλις ν' αγγίζουν τα κλώνια.
Το τύλιξα με της Χαράς τα κεντήματα και
το κάρφωσα στον κόρφο μου
με της αγάπης τα χάδια.
Το έδεσα σφιχτά στου νου το κατάρτι και
το παρέδωσα στον άνεμο
για να πετάω μαζί του.
Από τη συλλογή «Αγκαλιά τα μεσάνυχτα» 2013